

A Pesti Központi Kerületi Bíróság

() által képviselt
Budapest Hitel- és Fejlesztési Bank Zrt. (1138 Budapest, Váci út 193.) felperesnek

dr. Zugh Katalin ügyvéd (5000 Szolnok, Baross u. 20. II./212.) által képviselt

[REDACTED] I. rendű alperes

[REDACTED] II. rendű alperes

kölcsön megfizetése iránt indított perében meghozta az alábbi

Í t é l e t e t

A bíróság a keresetet elutasítja és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak [REDACTED] Ft perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, melyet a Fővárosi Törvényszéknek címezve jelen bíróságnál kell elektronikus úton vagy a nem elektronikusan kapcsolatot tartó fellebbező fél esetén papír alapon 3 példányban benyújtani.

A fellebbezést a másodfokú bíróság tárgyaláson bírálja el, de a felek kérhetik a fellebbezés tárgyaláson kívül történő elbírálását is.

Ha a fellebbezés csak a perköltség viselésére vagy összegére vonatkozik, vagy csak a teljesítési határidővel kapcsolatos, illetve ha a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul a másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, de bármelyik fél kérheti, hogy ezt a fellebbezést is a másodfokú bíróság tárgyaláson bírálja el.

I n d o k o l á s

A bíróság a tényállást az alperesek személyes előadás és a rendelkezésre álló egyéb írásbeliségek alapján az alábbiak szerint állapította meg:

A felperesi jogelőd (Budapest Autófinanszírozási Zrt.) mint hitelező, valamint az I. rendű alperes mint adós között 2008. szeptember 1. napján E [REDACTED] szerződés számú hitelszerződés elnevezésű szerződés került aláírásra, mely szerződés a hitel összegét 1.400.000,- Ft-ban jelölte meg. A szerződés a hitel céljaként a szerződésben meghatározott gépjármű megvásárlását jelölte meg, a hitel futamideje 87 hónapban, a szerződés változó kamatozásúként, CHF alapú és változó futamidejűként került feltüntetésre. A szerződő felek az éves induló ügyleti kamatláb mértékét 16,20 %-ban jelölték meg, míg a havonta esedékes törlesztő részlet összegét 27.450,- Ft-ban. A szerződés rögzítette annak 7. pontjában, hogy „a deviza alapú finanszírozás esetén a törlesztő részletek forintban fizetendő összege a devizaárfolyam és kamat alakulásától függően változhat. Ennek jelentős kockázata abban rejlik, hogy a forint leértékelődése nem csak az esedékes törlesztő részletek növekedését eredményezheti, de a teljes hátralévő tőketartozást is növeli. A hitelszerződés lejárat előtti megszűnése, vagy módosulása esetén a teljes hátralévő tőketartozást érintő árfolyamkülönbözet egy összegben esedékessé válik. Az adós kijelenti, hogy tudatában van a deviza alapú finanszírozás fokozott kockázatának, és vállalja ennek következményeit.”

A szerződés a THM induló mértékét 18,66 %-ban rögzítette, melynek számításánál figyelembe vett árfolyam érvényességének napját 2008. augusztus 28. napjában jelölte meg.

A hivatkozott szerződés 10. pontja értelmében az alperesi adós vételi jogot engedett a hitelezőnek a gépjármű vonatkozásában.

A szerződés 12. pontja szerint az üzletszabályzat az irányadó a jelen szerződésben és annak mellékletében nem szabályozott feltételekben, melynek átvételét, megismerését, illetőleg abban foglaltak magára nézve való kötelező elismerését az adós kijelentette a szerződés szerint.

A felperesi jogelőd részéről biztosított vételi jog a felperesi jogelőd 2015. augusztus 10. napján kelt I. rendű alpereshez küldött levele értelmében megszűnt.

A II. rendű alperes a 2008. szeptember 1. napján kelt nyilatkozatában készfizető kezességet vállalt a felperesi jogelőd és az I. rendű alperes között aláírásra került fentiekben hivatkozott hitelszerződésből eredő tartozás mindenkor esedékes része és annak járulékai erejéig. A kezességvállaló nyilatkozat tartalmazza, hogy a hitelszerződés napján az adóst 2.388.150,- Ft fizetési kötelezettség terheli. Rögzíti továbbá a II. rendű alperesi nyilatkozat, hogy a kezesség vállalása a hitelszerződésből eredő kötelezettségek fennállásáig hatályos.

Mind a hivatkozott hitelszerződést, mind pedig a hivatkozott kezességvállaló nyilatkozatot az I. és II. rendű alpereseken kívül a felperesi jogelőd képviselőjében a Kovács és Társa Kft. nevében eljáró írta alá.

A felperesi jogelőd és a Kovács és Társa Kft. között 2006. augusztus 1. napján együttműködési megállapodás került aláírásra, melynek 5. pontja értelmében a felperesi jogelőd jelen hivatkozott megállapodás aláírásával meghatalmazta a Kovács és Társa Kft.-t, hogy az általa forgalmazott gépjárművekre a felperesi jogelőd által elkészített és jóváhagyott szerződéseket a felperesi jogelőd nevében és helyett eljárva megkösse, illetve a felperesi jogelőd számítógépes forgalma segítségével a szállító által elkészített szerződéseket a felperesi jogelőd helyett és nevében eljárva aláírja, amennyiben erre a felperesi jogelőd szerződésenként feljogosítja. Rögzítésre került továbbá, hogy a szállító kizárólag olyan szerződéseket készíthet és írhat alá, amelyek tartalma és feltételei

maradéktalanul megegyeznek a szállító és az ügyfél által aláírt hitelkérelemben illetve a felperesi jogelőd ügylenkénti meghatalmazásában foglaltakkal.

A felperesi jogelőd, illetőleg a Kovács és Társa Kft. között 2008. szeptember 1. napján meghatalmazás jött létre, melynek tartalma szerint a felperesi jogelőd meghatalmazta a szállítóként megjelölt Kovács és Társa Kft.-t, hogy a B [REDACTED] számú szerződés megkötése körében a felperesi jogelőd nevében és helyett eljárjon, azt megkösse. A hivatkozott megállapodás azonos tartalommal rögzíti a szerződés egyes pontjait, mint a fentiekben hivatkozott hitelszerződésben ismertetett pontok.

A felperesi jogelőd a 2016. január 20. napján kelt és az I. rendű alperes által 2016. február 4. napján átvett levelében a fentiekben hivatkozott hitelszerződést azonnali hatállyal felmondta, rögzítve, hogy 2016. január 30. napjáig a teljes alperesi tartozás összege 2.245.582,- Ft.

A hivatkozott felmondásról a felperesi jogelőd a 2016. január 20. napján kelt és a II. rendű alperes által 2016. február 3. napján átvett levelében tájékoztatást küldött.

A felperesi jogelőd a 2016. augusztus 16. napján kelt és az I. és II. rendű alperesek által 2016. augusztus 25. napján átvett levelében felszólította az alpereseket, hogy a perbeli hitelszerződésből eredő tartozásként 2.274.185,- Ft-ot 2016. szeptember 2. napi határidőig fizessenek meg.

A perbeli hitelszerződés vonatkozásában készített felülvizsgált elszámolás alapján 2015. január 1. napjáig 145.285,- Ft visszatérítendő összeg keletkezett, mely elszámolás szerint 2015. január 10-ig napjáig 2.461.496,- Ft összegű ügyféli befizetésre került sor.

A felperes módosított keresetében a tényállásban hivatkozott szerződés alapján az alpereseket egyetemlegesen 2.242.118,- Ft és ezen összeg 2016. január 21. napjától a jegybanki alapkamat kétszeres összegével azonos mértékű késedelmi kamata, valamint 1.782,- Ft-os mértékű fix kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Keresetének jogalapjaként a Ptk. 298. §, 274. § (2) bekezdésében, valamint 523. §-ában foglaltakra hivatkozott.

Előadta, hogy a felperesi jogelőd és az I. rendű alperes között a tényállásban hivatkozott hitelszerződés került megkötésre, melynek az I. rendű alperes 2015. augusztus 10. és 2016. január 10. napja között esedékessé vált törlesztőrészletek megfizetése vonatkozásában nem tett eleget, ezáltal a felperesi jogelőd 2016. január 20-án azonnali hatállyal felmondta a szerződést, mely alapján az I. rendű alperes teljes tartozása egy összegben esedékessé vált. A szerződés rendelkezései értelmében pedig – figyelemmel a felülvizsgálati elszámolás adataira is – 2016. január 20-án 2.242.118,- Ft-os összegű fizetési kötelezettség keletkezett.

Az összecszerűség körében egyenlegközlő-időszaki részletes elszámolást csatolt feltüntetve benne az alperesi teljesítések időpontját, illetőleg annak elszámolását tőkére, kamatra, illetőleg egyéb teljesítésként. Az alperesi összecszerűségbéli vitatása esetén igazságügyi könyvszakértő kirendelését indítványozta.

A II. rendű alperes marasztalásának jogalapja körében hivatkozott a II. rendű alperes kezességvállására. Utalt arra, hogy a II. rendű alperes a kezességvállaló nyilatkozatot aláírta, így annak aláírásával ráutaló magatartással a felek között kezességi szerződés jött létre. Utal arra, hogy a Ptk. 217. §-a értelmében a kezességi szerződés érvényessége nincs írásbeliséghez kötve, míg a 272. § (2) bekezdése a kezességvállalást köti írásbeli alakhoz, mely a II. rendű alperes részéről meg is történt. Utalt ebben a körben arra is, hogy a kezességvállaló nyilatkozatában II. rendű alperes akként nyilatkozott, hogy a szerződésből eredő tartozás mindenkor esedékes része és annak járulékai erejéig vállal kezességet.

A perbeli szerződés vonatkozásában előadta, hogy a felek között devizalapú szerződés jött létre, melynek tárgya az adós által kiválasztott gépkocsi megvásárlásának finanszírozása volt, ezáltal a

felek egyértelműen meghatározták, hogy a szerződés tárgya a gépkocsi önrésszel csökkentett vételára. A hivatkozott perbeli szerződés tárgybeli meghatározásának megfelelése körében utalt a 6/2013. számú Polgári jogegységi határozatban foglaltakra, mely jogegységi határozatban foglalt kritériumoknak a szerződésben foglaltak eleget tesznek.

A szerződésben foglalt törlesztő részlet kiszámíthatósága körében utalt az üzletszabályzat 18.3.2. pontjában írtakra, mely pontosan meghatározza a törlesztőrészlet számításának a módját, melynek megfelelően a törlesztő részletek kiszámítható módon kerültek szabályozásra. Ebben a körben ismételten hivatkozott a 6/2013. Polgári jogegységi határozatban foglaltakra.

Az árfolyamkockázati tájékoztatás megfelelése körében utalt a szerződés már tényállásban hivatkozott 7. pontjában, valamint az azonos tartalommal rendelkező üzletszabályzat 18.3.4. pontjában írtakra. Ebben a körben hivatkozott a 6/2013. számú Polgári jogegységi határozatban, illetőleg a 2/2014. számú Polgári jogegységi határozatban foglaltakra, mely szerint „a pénzügyi intézménynek a jogszabály alapján terhelő tájékoztatási kötelezettségének ki kell terjednie az árfolyamváltozás lehetőségére, és arra, hogy annak milyen hatása van a törlesztőrészletekre. A tájékoztatási kötelezettség nem terjedhet ki az árfolyamváltozás mértékére.”

A fentiekben hivatkozott árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás felperesi álláspont szerint világos és érhető volt az átlagos fogyasztó számára, melynek elolvasása és értelmezése elvárható az alperesektől. A kockázatfeltáró nyilatkozat megfelelése körében több bírósági ítéletben foglalt indokolásra hivatkozott.

Az alperesek érdemi ellenkérelmükben elsődlegesen a II. rendű alperes perből való elbocsátását kérték hivatkozva arra, hogy helytállási kötelezettsége készfizető kezesként megszűnt figyelemmel arra, hogy a kezességvállalást tartalmazó nyilatkozata fix 2.388.150,- Ft-ra vonatkozott, mellyel szemben a hitelező felé ténylegesen a törvényi elszámolás adataiból megállapíthatóan 2.506.467,- Ft került megfizetésre.

Másodlagosan az 1996. évi CXII. törvény 210. §, 212. § és 213. § (1) bekezdés a) b) és c) pontjaiba ütközésre, valamint a Ptk. 209. § (1) bekezdés és 209/A. § (2) bekezdése, valamint a Ptk. 205. § (1) bekezdése, 216. § (1) bekezdése, 218. § (1) bekezdése és a Ptk. 239. § (2) bekezdése alapján a kereset elutasítását kérte, melynek indokai körében semmisségi kifogást terjesztett elő az alábbiakban részletezettek alapján:

Alperesi álláspont szerint a felperesi kereset határozott keresetként nem értelmezhető, figyelemmel arra, hogy a felperes által becsatolt keresetlevél nem tartalmazza a tartozás összegszerűségét egyértelműen megjelölve utalva arra, hogy az a szerződés mely rendelkezésén alapul. Ennek hiányában nem követhető a felperesi követelés, az matematikailag nem ellenőrizhető.

Semmisségi kifogás körében hivatkozott arra, hogy a szerződés tárgya a hivatkozott perbeli szerződésben nem tekinthető meghatározottnak. A szerződésben az érvényes devizaárfolyam nem kerül megjelölésre, így a felek erre vonatkozó konszenzusát tartalmazó akaratnyilatkozat nem történt, így a szerződés érvényesen nem jött létre. Ezen túlmenően vitatta annak meghatározottságát, hogy a felek között milyen szerződés jött létre.

Hitelszerződés alapján egy kölcsönszerződésnek kellett volna létrejönnie, melyből a Hpt. 210. § (1) bekezdése alapján egy példányt az ügyfélnek át kell adni, melyre jelen esetben nem került sor. Csak jelen perben ismerték meg a felperesi követelés alapját képező szerződés tartalmát. Amennyiben hitelművelet végrehajtására került sor, abban az esetben a folyósítás az üzletszabályzat 20. pontja szerint 3 banki napon sor kellett volna, hogy kerüljön, ez azonban nem derült ki. A 3 munkanapon belüli folyósítás egy időintervallumot jelöl meg, így a folyósítás napja nem állapítható meg, „így a forintban meghatározott hitelösszeg – mert hiszen attól kezdve hitelkeret, ha és amennyiben

egészében felhasználásra került – nem lehet a Ptk. 523. § (1) bekezdés szerinti kölcsönszerződés a jogügylet tárgya, figyelemmel a Hpt. 212. és 213. § §-ra is”.

A szerződés tárgyának meghatározatlansága körében utal arra, hogy a kölcsön forint összegéhez képest számított svájci frank értéke, vagyis a svájci frankban nyilvántartott kölcsönösszeg nem meghatározott. Álláspontja szerint az 1/2016. PJE-ben foglalt szerződés tárgyának meghatározottsága körében támasztott követelménynek sem felel meg a perbeli szerződés figyelemmel arra, hogy a hitelkérelemben csak egy forint összeg szerepel, melyből nem állapítható meg és számolható ki a devizaösszeg. Mindezekre figyelemmel a szerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdésébe ütköző volta folytán semmis.

Kifogásolták, hogy a THM összetevői nem meghatározottak, melynek körében utal a THM 18,60 %-os, míg a kamat 16,20 %-os mértékére. Mindezekre figyelemmel nem ellenőrizhető adatként tekinthet a bíróság a THM mértékére.

A THM tartalmának bizonyíthatatlansága a felperes terhére esik, mely a szerződés semmisségét vonja maga után (Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontja).

A szerződés Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjába való ütközésére is hivatkozik, mely szintén a szerződés semmisségét eredményezi figyelemmel arra, hogy a szerződésben a törlesztőrészek meghatározására nem került sor, annak összege a folyósítás időpontjának ismerete nélkül nem számítható ki.

Utalt arra, hogy az üzletszabályzatot és annak mellékletét a szerződéskötéskor nem kapta kézhez, ezáltal az abban foglaltak nem képezik a szerződés tárgyát.

Álláspontja szerint az elszámolás adatai alapulvételével 2014. november 10. napjáig 2.506.467,- Ft került megfizetésre, mellyel szemben a felperesi elszámolás adatai szerint 2015. augusztus 10. napjáig 2.920.899,- Ft került megfizetésre, így ezen összeg tekintetében ellentmondás tapasztalható. Hivatkozott továbbá arra, hogy a hitelkérelem szerint változó kamatozású CHF alapú változó futamidejű hitel került felvételre, ezzel szemben a felperes által megküldött egyenlegközlő a fix futamidejű szerződések szerinti elszámolást alkalmazta az árfolyam különbözet vonatkozásában.

Álláspontja szerint a THM megtévesztően alacsony bemutatása tisztességtelen a szerződésben, mely nem lehet törvényes.

Előadta, hogy a szerződésben foglalt havi törlesztőrészeket teljesítette, ezáltal 2015. augusztus 1-ig 2.920.899,- Ft-ot fizetett meg, ezáltal a felperesi hitelező megkapta a kölcsönadott összeget, így alaptalanul indított alperesekkel szemben eljárást.

A tisztességtelenség körében utalt arra, hogy az alperesek vonatkozásában kockázatelemzés nem készült szemben a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdésében foglaltakkal, ezen tájékoztatásnak világosnak és érthetőnek kell lenni, melyről jelen esetben azért nem beszélhetünk, mert az alperesek részére semmilyen tájékoztatásra nem került sor, üzletszabályzatból nem kapott és a kereskedőtől szóban sem kapott tájékoztatást.

Vitatta továbbá, hogy a felperes képviselőjében eljáró autókereskedő jogosult volt a szerződés vonatkozásában a felperes képviselőjeként eljárni.

Hitelképesség körében a Hpt. 78. § (1) bekezdésére utalással előadták, hogy hitelvizsgálat nem történt, ezzel a hitelintézet megsértette a Hpt. előzőekben hivatkozott rendelkezését. Ebben a körben utaltak a 2/2011. (XII. 12.) PK. vélemény indokolásának 3. pontjában írtakra, mely szerint „tisztességtelenségre utal, ezért a Ptk. lényeges diszpozitív szabályaitól való eltérés, vagy a jogok és

kötelezettségek olyan meghatározása, amely a szerződés céljának a megvalósítását veszélyezteti”. Az alperesi álláspont szerint a fenti hitelképesség vizsgálatának elmaradása semmisségi okot jelent. Hivatkozott arra, hogy az árfolyamkockázat tényét az ügyféllel közérthető módon kell közölni, melynek oly fokú elbagatelizálása mely alapján az alperes arra a meggyőződésre jut, hogy a törlesztőrészletek fizetésére képes, tisztességtelennek minősül. Előadták, hogy amennyiben a tájékoztatás a pénzügyi intézménytől nem megfelelő vagy az elmarad, és ezáltal a fogyasztó alappal gondolhatta, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy az őt csak korlátozott mértékben terheli, a szerződésnek az árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezése tisztességtelen, amelynek következtében a szerződés részlegesen vagy teljesen érvénytelen. Jelen perbeli esetben semmilyen kockázatot érintő kitétel nem szerepel, kockázatteljáró nyilatkozat nincs, illetőleg az üzletszabályzat sem tartalmaz ilyen irányú felhívást, mely a szerződés semmisségét vonja maga után. Utalt a 2008/48. EK. irányelvre, melyben foglaltak szerint álláspontja szerint a 2/2014. PJE határozat döntésben foglaltak nem alkalmazhatók, miszerint a nem megfelelő tájékoztatás tényét és azt, hogy ennek következtében az árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezés nem volt világos és érthető, a fogyasztónak kell bizonyítania.

A kereset megalapozatlan.

A bíróság elsődlegesen arra utal, hogy az alperes kifogásolta, hogy a bíróság a tényállás kellő feltárása nélkül rekesztette be a tárgyalást, illetőleg nem biztosított megfelelő határidőt a részére a felperesi észrevételre vonatkozó nyilatkozatának megtételére. Ebben a körben a bíróság utal a Pp. 141. § (2) bekezdésében írtakra, mely szerint a fél köteles a tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait – a per állása szerint – a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben előadni, illetve előterjeszteni.

Figyelemmel arra, hogy az alperes által hivatkozott felperesi előkészítő irat a felperesi ellenkérelemben foglalt kifogásokra vonatkozó felperesi előadást tartalmazta, illetőleg ezt az iratot az alperes a tárgyalás megtartása előtt két nappal nem vitásan átvette, ezáltal a bíróság megítélése szerint az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az átvételt követő két nappal később megtartott tárgyalásig nem volt kellő ideje a felperesi észrevételekre vonatkozó nyilatkozatát megtenni, illetőleg erre vonatkozóan felkészülni. Mindezekre figyelemmel a bíróság nem látta akadályát az érdemi határozat meghozatalának, figyelemmel arra is, hogy a bíróság a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt bizonyítási teherre figyelemmel a 7-I. számú végzésében a Pp. 3. § (3) bekezdése alkalmazásával részletesen tájékoztatta mind a felperest, mind pedig az alpereseket az őket terhelő bizonyítási kötelezettségről, mely bizonyítási kötelezettségben foglalt határidő a felperes vonatkozásában eltelt, míg az alperesek vonatkozásában okafogyottnak volt tekinthető figyelemmel arra, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozóan azt adták elő, hogy részükre vonatkozó semminemű tájékoztatás nem hangzott el.

A II. rendű alperessel szembeni permegszüntetés, illetőleg a perből történő elbocsátás iránti alperesi kérelem tekintetében a bíróság hangsúlyozza, hogy a bíróság a peres felek jogvitájában a Pp. 212. § (1) bekezdése alapján az ügy érdemének körében ítélettel dönt. A per megszüntetésének az eseteit a Pp. 157. §-ában foglalt, míg az alperes perből történő elbocsátásának az eseteit a Pp. 61-65. §-ában foglaltak tartalmazzák.

Jelen esetben sem a per megszüntetésének, sem pedig a II. rendű alperes perből való elbocsátásának perjogi lehetősége nem állt fenn, így erre vonatkozó alperesi kifogás megalapozatlan volt. A II. rendű alperessel szembeni felperesi kereset körében a bíróságnak a Pp. már hivatkozott 212. §-a

értelmében érdemben kellett határoznia.

A szerződés létrejötte körében a bíróság elsődlegesen a felperes képviselőjében eljáró személy képviseleti jogosultságának körében kifejtett alperesi kifogást vizsgálta, melyre vonatkozóan az alábbiakat rögzíti a bíróság:

A Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 219. § (1) bekezdése értelmében más személy (képviselő) útján is lehet szerződést kötni.

A Ptk. 222. §-a alapján képviseleti jogot a képviselőhöz intézett nyilatkozattal (meghatalmazás) lehet létesíteni.

A Ptk. 223. § (1) bekezdése értelmében a meghatalmazásra olyan alakszerűség szükséges, amelyeneket jogszabály a meghatalmazás alapján kötendő szerződése előír.

A bíróság a becsatolt bizonyítékok alapján azt állapította meg, hogy az alperesi jogelőd és a Kovács és Társa Kft. között megkötésre került 2006. augusztus 1., illetőleg 2009. szeptember 1. napján kelt együttműködési megállapodás, illetőleg meghatalmazás alapján a Kovács és Társa Kft. arra kapott megbízást a felperesi jogelődtől, hogy a felperes képviselőjeként (felperesi jogelőd nevében és helyett eljárva) hitelszerződéseket aláírjon.

A hivatkozott szerződések alapján tehát a megbízott arra kapott a felperesi jogelődtől felhatalmazást, hogy képviseleti jogosultsága körében a felperesi jogelőd nevében és helyett eljárjon, a felperesi jogelőd számítógépes programja segítségével elkészített szerződéseket a felperesi jogelőd helyett és nevében eljárva aláírja.

A hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 3. § (1) bekezdés h) pontja értelmében a pénzügyi szolgáltatás a pénzügyi szolgáltatás közvetítésére irányuló tevékenység üzletszerű végzése.

A Hpt. 3. § (9) bekezdése értelmében a felügyelet engedélye nélkül végezhető a fent hivatkozott tevékenység, illetőleg azon belül a Hpt. 2. számú melléklet I. fejezet 12/b. pontja szerinti ügynöki tevékenység. Ebben az esetben az ügynök személyét a hitelintézet a felügyelet által meghatározott módon és gyakorisággal köteles a felügyeletnek bejelenteni.

A Hpt. 2. számú melléklet 12/b. pontja szerint pénzügyi szolgáltatás közvetítése a pénzügyi intézmény pénzügyi szolgáltatási, illetőleg kiegészítő pénzügyi szolgáltatási tevékenységének elősegítése érdekében végzett tevékenység, amelynek során az ügyfél pénzét, illetve eszközét nem kezelik és a pénzügyi intézmény kockázatára önállóan kötelezettséget nem vállalnak.

A fent hivatkozottak alapján a bíróság megállapította, hogy a már hivatkozott ügynöki megállapodási szerződés alapján a Kovács és Társa Kft. ügynevezett „b típusú” ügynöki tevékenységet volt jogosult ellátni, melynek folytán ezen tevékenység ellátása a felügyelet engedélyéhez nem volt kötött, pusztán a felügyelet felé való bejelentési kötelezettség állt fenn a hitelintézet részéről, mely bejelentési kötelezettség elmaradása körében hivatkozás a felek részéről nem történt, így erre vonatkozó utalás hiányában a bíróság ezt külön vizsgálat tárgyává nem tette.

A fent kifejtettek alapján tehát a bíróság megállapította, hogy a Kovács és Társa Kft. a felperesi jogelőd képviselőjében jogosult volt pénzügyi szolgáltatás közvetítésére, mely pénzügyi szolgáltatási tevékenységnek minősül a Hpt. 2. számú mellékletének 10. pontja értelmében a hitel- és pénzkölcsön nyújtása. Mindezekre figyelemmel tehát a bíróság megalapozatlannak minősítette az alperesek azon hivatkozását, miszerint a perbeli szerződés megkötése körében a Kovács és Társa

Kft. aláírási jogosultsággal nem rendelkezett.

A fentiekben túlmenően a bíróság utal a Ptk. 224. § (1) bekezdésében írtakra, mely szerint esetleges álképviselő esetén a képviselt személy utólag is jóváhagyhatja az álképviselő eljárását, mely esetben úgy kell tekinteni, mintha az álképviselő szabályszerű meghatalmazással járt volna el, ilyen esetben a bíróság nem alkalmazhatja az érvénytelenség jogkövetkezményeit (BH. 1993. 181., BH. 1994. 501., BH. 2004. 181., BDT. 2014. 3109.). Jóváhagyás nincs alakosságához kötve, a képviselt személy az álképviselő eljárását jóváhagyó nyilatkozatát szóban, írásban, de akár ráutaló magatartással is kifejezésre juttathatja (BH. 2014. 303.).

Ráutaló magatartásnak minősül, ha a pénzügyi intézmény a maga részéről teljesítette a szerződést (folyósította a kölcsön összeget).

A fent kifejtettek alapján tehát a bíróság megállapította, hogy a felperesi jogelőd képviselőjében, illetőleg nevében eljáró képviselő képviselői jogosultsága joghatályosnak minősül.

Az alperes a jogviszony tartalma tekintetében is kifejtette kifogásait, melynek körében a bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 206. § (2) bekezdésében foglalt alkalmazásával a bizonyítékok mérlegelése útján arra a meggyőződésre jutott, hogy a peres felek tényállásban hivatkozott 2008. szeptember 1. napján kelt szerződése kölcsönszerződésnek minősül, melynek értelmében a pénzintézet, vagy más hitelező köteles meghatározott pénzüsszeget az adós rendelkezésére bocsátani, az adós pedig köteles a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni. Miután a hivatkozott perbeli szerződés a kölcsön összegére vonatkozó feltételeket részletesen tartalmazta, ezáltal a hivatkozott szerződés nem hitelszerződésnek, hanem egyértelműen kölcsönszerződésnek volt minősíthető.

A Hpt. 2. számú melléklet III. 5. pontja értelmében fogyasztási kölcsönnek minősül a mindennapi élet szokásos használati tárgyainak megvásárlásához, javíttatásához, illetve szolgáltatások igénybevételehez – a természetes személy részére – nyújtott kölcsön és a felhasználási célhoz nem kötött kölcsön, ha a kölcsönt a természetes személy nem üzletszerű tevékenysége keretében veszi igénybe.

A Hpt. 2. számú melléklet III. pont 13. pontja értelmében lakossági kölcsön a fogyasztási kölcsön, valamint a lakás, illetőleg üdülő vagy egyéb ingatlan vásárlására, építésére, felújítására, bővítésére, korszerűsítésére, továbbá közmű fejlesztésre a természetes személy által igénybe vehető kölcsön.

A fent kifejtett jogszabályi rendelkezések alapján a bíróság megállapította, hogy a peres felek között megkötésre került szerződés lakossági kölcsönszerződésnek minősül, ezáltal ezen szerződés létrejöttére, érvényességére a már hivatkozott Hpt. rendelkezései az irányadóak.

A Hpt. 213. § (1) bekezdés a), b) és e) pontjai értelmében semmis az a fogyasztási, lakossági kölcsönszerződés, amelyik nem tartalmazza a szerződés tárgyát, illetve a törlesztőrészletek számát, összegét, a törlesztési időpontokat, illetve az éves, százalékban kifejezett teljes hiteldíjmutatót, a hiteldíjmutató számítása során figyelembe nem vett egyéb, esetleges – költségek meghatározását és összegét, vagy ha az ilyen költségek pontosan nem határozhatók meg, az ezekre vonatkozó becslést.

A felperes keresetében a perbeli szerződés érvénytelenségének okaként a szerződés tárgyának, valamint a törlesztőrészletek összegének a meghatározottságbéli hiányára hivatkozott a folyósítás pontos időpontjának ismerete hiányára utalással. Ezen túlmenően a THM megtevesztő voltára is

utalt.

A szerződés tárgyának meghatározottsága körében a bíróság utal a Kúria 1/2016. PJE. számú jogegységi határozatának 1. pontjában írtakra, mely szerint a deviza alapú fogyasztási és lakossági kölcsönszerződés abban az esetben is megfelel a Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontjában írtaknak, ha a kölcsön összegét forintban (lerovó pénznem) határozzák meg, feltéve, hogy az így meghatározott kölcsönösszeg devizában (kirovó pénznem) kifejezett egyenértéke pontosan kiszámítható az átszámítás szerződésben rögzített későbbi időpontjában, ennek hiányában a folyósításkor, az akkor irányadó árfolyam figyelembevételével.

Ebben a körben a bíróság utal a hivatkozott jogegységi határozat III./3. pontjában írtakra, mely szerint ha a felek „a kölcsön összegének kiszámításához a szerződéskötés napjától eltérő napon irányadó átszámítási árfolyam alkalmazását írták elő, akkor a kölcsön összegét a szerződésben csak az egyik pénznemben (vagy devizában, vagy forintban) tudták rögzíteni.

Amennyiben a kölcsönösszeget a szerződés kötés napján mindkét pénznemben megadják, a két összeg közül az egyik mindenképpen csak tájékoztató jellegű; attól függően, hogy az adott szerződés hogyan szól, a devizaösszeget vagy a forint összeget tekinti-e kiinduló pontjának: a kölcsönvevő hiteligényét a pénzügyi intézmény forintban, vagy devizában rögzítette-e.”

Utalt továbbá a bíróság a Kúria 6/2013. számú PJE. határozatának III.2.a) pontjában írtakra, mely szerint „a másik szokásos meghatározási mód az, hogy a kölcsönt forintban határozzák meg, de a szerződés egyéb rendelkezéseiből következően egyértelmű, hogy a kölcsön devizában kerül megállapításra, a szerződésben megállapított időpontban az ott meghatározott pénzügyi devizavételi árfolyama figyelembevételével, és ezt az összeget, valamint annak járulékait kell az adósnak forintban visszafizetnie a mindenkor irányadó eladási árfolyamon számítva. Egyik meghatározási mód sem sérti a Ptk. 523. §-ában írtakat. Nem szükséges ugyanis, hogy maga a kölcsönadott, folyósított összeg, illetve a törlesztések összege tételesen szerepeljenek a szerződésben, hanem az is elégséges, hogy azok kiszámítható módon vannak meghatározva. Amennyiben a kölcsönadott deviza összeg, a folyósított forint összeg, illetve a visszafizetendő forintban meghatározott törlesztőrészek egyértelműen kiszámíthatók a szerződés rendelkezései alapján, a deviza alapú kölcsönszerződés nem ütközik a Ptk. 523. § (1) bekezdésébe”.

A bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azt állapította meg, hogy a felek közötti perbeli kölcsönszerződés devizanemenként svájci frank került kikötésre, tehát a kirovó pénznem a CHF volt, míg a szerződés alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a peres felek a kölcsön összegét a lerovó, azaz a forint összegben konkrétan 1.400.000,- Ft-ban határozták meg. A bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján egyértelműen megállapította – figyelemmel az alperes által előadottakra is –, hogy a kölcsönszerződés tárgyát képező forint összeg került átutalásra a gépjármű vételárának összegeként, melynek folyósításkori időpontja a bíróság felhívása ellenére a felperes által bizonyításra nem került.

A fentiekben kifejtettek alapján tehát a szerződés tárgya egyértelműen meghatározásra került, mint ahogy egyértelműen meghatározásra került annak deviza összegre vonatkozó meghatározási módja.

A bíróság álláspontja szerint a peres felek közötti szerződésnek a szerződés tárgyára vonatkozó meghatározása megfelelt a fent hivatkozott jogegységi határozatokban írtaknak, ezáltal a bíróság az alpereseknek a szerződés tárgya meghatározatlanságára irányuló kifogását megalapozatlannak minősítette, ezáltal megalapozatlan volt az alperesek azon álláspontja, hogy a szerződés nem jött

létre ezen okból.

Az alperesek a további érvénytelenségi okként hivatkoztak a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontjában már korábban hivatkozott THM megtévesztő meghatározottságára, melynek körében a bíróság rögzíti, hogy az alperesi ellenkérelemben sem vitatottan a perbeli szerződésben meghatározásra került a THM mértéke, és miután az adós a kölcsön összege után nem a THM mértékét, hanem a kamatot köteles megfizetni, ezáltal a THM esetleges nem megfelelő, pontatlan meghatározása a szerződés érvénytelenségét ezen okból nem eredményezi.

A THM tényszerű meghatározottsága körében a bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatása nem terjedt ki, azonban az alperesi vitatásban írtak ellenére a felperes ebben a körben előadást nem tett.

Az alperesek további érvénytelenségi kifogása a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjában foglaltakon alapult kiemelve, hogy a szerződés nem tartalmazta a törlesztőrészletek összegét, illetőleg a törlesztőrészletek összege a szerződés rendelkezései alapján nem volt megállapítható.

Ezen alperesi kifogás alapján a bíróság felhívta a felperest ezen kifogásban foglaltakkal szembeni bizonyítására, melynek körében a felperes utalt az üzletszabályzat 18.3.2. pontjában írtakra előadva, hogy az ott megfogalmazottak szerint a törlesztőrészletek összege pontosan kiszámítható.

A bíróság kiemeli, hogy a felperes által hivatkozott üzletszabályzatbeli rendelkezés alkalmazhatóságának a feltétele az esedékesség napjának ismerete, hiszen ezen napon aktuális árfolyam a felperes által hivatkozott alkalmazandó képlet lényegi eleme. Miután sem a peres felek szerződése, sem pedig annak nem vitásan részét képező üzletszabályzat a törlesztőrészlet tekintetében a törlesztés esedékességének időpontja körében semminemű iránymutatást nem tartalmaz, ezáltal a bíróság osztotta az alperesek álláspontját abban a körben, hogy a törlesztőrészlet összege nem határozható meg, mely a Hpt. már hivatkozott 213. § (1) bekezdés e) pontjában foglalt semmisségi okot eredményez.

Az alperes érvénytelenségi kifogása körében a bíróság utal a 2/2010. (VI.28.) PK. vélemény 9/a. pontjában írtakra, mely szerint a megtámadási kifogás a keresettel szemben való védekezést szolgálja, legfeljebb a kereset elutasítását eredményezheti, de nem vezethet a felperes marasztalására. Mindennek eljárási természete pusztán védekező jellegű, amely legfeljebb a kereset elutasítását eredményezheti. Az érvénytelenségi kifogás eljárásjogi eszköze az alperes ellenkérelme. Az alperes érvénytelenségi kifogása vonatkozhat a keresettel érvényesített jog vitatására, vagy a keresettel érvényesített jog fennállása alapján a felperest megillető követelés összegének a vitatására.

A fent kifejtettek alapján a bíróság a szerződés törlesztőrészletek körében kifejtett érvénytelenségi kifogását az alpereseknek megalapozottnak minősítette, ezáltal a fent kifejtett korábbi vélemény alkalmazásával a felperesi keresetet elutasította.

A fentieken túlmenően a bíróság megalapozatlannak minősítette a tisztességtelenség körében kifejtett alperesi álláspontot kiemelve, hogy hitelképesség vizsgálata, illetőleg a kockázatelemzés elmaradása semmisségi okként nem értelmezhető, ez a hitelintézet feladataként kerül előírásra, melynek elmaradása a hitelintézet kockázataként értékelendő, érvénytelenségi okként semmiképpen nem vehető figyelembe.

A fentieket meghaladóan az árfolyamkockázatra vonatkozó alperesi okfejtést a bíróság nem osztotta. A szerződés 7. pontjában, illetőleg az üzletszabályzat 18.3.4. pontjában rögzítettek megfeleltek a 2/2014. PJE határozatban írtaknak. A hivatkozott szerződési rendelkezések alapján egyértelműen rögzítésre került, hogy az árfolyam folyamatosan változhat, amely jelentős kockázatot hordoz magában. Ez a kockázat a törlesztőrészletek növekedését, illetőleg a hátralévő tőketartozást is növelheti. Ezen tájékoztatásokban nincs utalás arra, hogy meghatározott mérték feletti árfolyamváltozás esetén a felperesnek nem kell viselnie a kockázatokat, melyből a szavak általánosan elfogadott jelentése alapján történő értelmezés szerint az állapítható meg, hogy a kockázatvállalásnak felső határa nem került megjelölésre.

A bíróság rögzíti, hogy a fent hivatkozott árfolyamkockázatra vonatkozó kikötést tartalmazó szerződést a peres felek egybehangzóan aláírták, ezáltal az ellenkező bizonyításig úgy kell tekinteni, hogy ez világos és érthető volt a számukra. Ennek ellenkezőjét az alperesek nem bizonyították, melynek körében a bíróság kiemeli, hogy maguk az alperesek adták elő, hogy a szerződés megkötése körül semminemű tájékoztatást e körben nem kaptak, így nyilvánvalóan a leírt tájékoztatáshoz képest félrevezető tájékoztatásról nem beszélhetünk. Mindezekre figyelemmel az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintően eljáró átlagos fogyasztó számára a fentiekben hivatkozott árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztató világos és érthetőnek minősítendő.

Az összecszerúségre vonatkozó alperesi kifogás körében a bíróság rögzíti, hogy ebben a körben a felperes bizonyítási indítványként szakértő kirendelését indítványozta, miután azonban a bíróság az eljárási kifogást megalapozottnak minősítette a fentiek értelmében, ezáltal erre vonatkozóan szakértő kirendelésének a szükségessége már nem merült fel.

A II. rendű alperes helytállási kötelezettsége körében a bíróság hivatkozik az ebben a körben a felperes által kifejtettekre, mely szerint a II. rendű alperes készfizető kezességvállaló nyilatkozata a Ptk. 272. § (2) bekezdése alapján az előírt írásbeli alaknak megfelelt.

A Ptk. 272. § (1) bekezdése értelmében a kezességi szerződéssel a kezes arra vállal kötelezettséget, hogy amennyiben a kötelezett nem teljesít, maga fog helyette a jogosultnak teljesíteni.

A Ptk. 274. § (2) bekezdése értelmében a kezes nem követelheti, hogy a jogosult a követelést először a kezestől hajtsa be (készfizető kezesség), ha a felek így állapodtak meg.

A tényállásban hivatkozott készfizető kezességvállaló nyilatkozat alapján a bíróság azt állapította meg, hogy a II. rendű alperes helytállási kötelezettsége az I. rendű alperes helytállási kötelezettségéhez igazodik, ezen helytállási kötelezettségét nem konkretizálta az alperes által speciális rendelkezésként hivatkozott 2.388.150,- Ft-os rendelkezés, melynek helyes értelmezése szerint pusztán annyi került rögzítésre, hogy a hitelszerződés alapján az adóst aktuálisan milyen összegű fizetési kötelezettség terheli a szerződés rendelkezései értelmében. Ettől függetlenül a kötelezettségvállaló nyilatkozat egyértelműen rögzíti, hogy a hivatkozott perbeli szerződésből eredő tartozásának mindenkor esedékes része és annak járulécai erejéig terheli a készfizető kezes a helytállási kötelezettség, mely nem térhet el ezáltal az I. rendű alperesi adóst terhelő helytállási kötelezettségtől.

Az eredményes alperesi érvénytelenségi kifogás folytán a bíróság a felperes keresetét elutasította, ezáltal a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a perköltség megfizetésével a felperes tartozik.

A perköltség összege az 1990. évi XCIII. törvény 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapított és a felperes által az eljárás kezdetén lerótt 134.528,- Ft összegű eljárási illetékből, valamint az

alperesi képviselőnek a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján megállapított ██████████ Ft összegű ügyvédi munkadíjából állt.

A fellebbezési jogról történő tájékoztatás a Pp. 220. § (3) bekezdésében foglaltakon alapult.

Budapest, 2017. július 5.

dr. Koncz István András s.k.
bíró